TẠP CHÍ NGHIÊN CỨU
PHẬT HỌC
CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TRUNG ƯƠNG GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM
ISSN: 2734-9195

Bùn và Sen

ISSN: 2734-9195 13:22 11/06/2026

Bởi sau tất cả, điều làm nên giá trị của một con người không phải là những gì họ nhận được, mà là những gì họ vẫn có thể trao đi sau bao nhiêu tổn thương và mất mát.

Tác giả: **Ngạn Yên**

Bùn không thơm.... Bùn không đẹp...

Bùn là những tháng ngày tối tăm, là những đoạn đường phải đi qua bằng tất cả sự nhẫn nại và bền bỉ...

Cuộc đời cũng vậy, không phải ai sinh ra cũng được lớn lên trong sự đủ đầy. Có người vừa kịp bước qua tuổi thơ đã phải học cách gánh vác. Hết trách nhiệm này đến trách nhiệm khác lần lượt tìm đến. Hết người này cần chở che lại đến người khác cần nương tựa. Thời gian trôi qua trong những bữa cơm vội, những ngày tất bật và những đêm dài thao thức.

Có ước mơ từng rất đẹp, có dự định từng rất rõ ràng nhưng rồi tất cả được nhẹ nhàng gấp lại, nhường chỗ cho hai từ "*trách nhiệm*". Nhiều lần cuộc đời đặt trước mặt những điều không công bằng. Nhiều lần cảm thấy mệt mỏi đến mức chỉ muốn buông tay. Nhưng cuối cùng vẫn chọn yêu thương thay vì oán trách, chọn ở lại thay vì quay lưng. Chọn **bao dung** thay vì chất chứa những điều cay đắng trong lòng.

Bởi sau tất cả, điều làm nên giá trị của một con người không phải là những gì họ nhận được, mà là những gì họ vẫn có thể trao đi sau bao nhiêu tổn thương và mất mát.

Ai rồi cũng sẽ có những đoạn đường đầy bùn lầy trong cuộc đời mình. Có người mắc kẹt trong đó, có người bước qua đó với đôi chân lấm bẩn nhưng trái tim vẫn giữ được sự tử tế. Chỉ ai lặng lẽ đi qua nhọc nhằn, đi qua giông gió, đi qua những năm tháng chẳng ai thấu hiểu để rồi học được cách sống bao dung hơn, mạnh mẽ hơn và nhân hậu hơn.

Ảnh sưu tầm.

Từ những vất vả của cuộc đời, điều quý giá nhất không phải là trở thành một người thành công, mà là vẫn giữ được một tấm lòng tử tế. Bởi đóa sen đẹp nhất không phải đóa sen chưa từng chạm vào bùn mà là đã đi qua bùn lầy, vẫn chọn nở hoa. Rồi một ngày nào đó, khi ngoảnh lại, người ta sẽ nhận ra rằng những tháng năm vất vả nhất cũng chính là những tháng năm đã âm thầm nuôi lớn tâm hồn mình. Những điều từng nghĩ là gánh nặng hóa ra lại dạy ta biết yêu thương. Những mất mát từng làm lòng đau nhói hóa ra lại dạy ta biết trân trọng những gì còn ở lại. Những lần bị cuộc đời thử thách đến tận cùng hóa ra lại giúp ta hiểu rằng sức mạnh lớn nhất không nằm ở việc không bao giờ gục ngã, mà nằm ở khả năng đứng dậy sau mỗi lần ngã xuống.

Có người dành cả tuổi trẻ để chăm lo cho người khác mà quên mất bản thân mình. Có người đi qua nửa cuộc đời vẫn chưa một lần được sống cho riêng mình. Nhưng điều kỳ lạ là sau tất cả những hy sinh ấy, trong ánh mắt họ vẫn còn nguyên sự dịu dàng.

Trong trái tim họ vẫn còn nguyên khả năng cảm thông với nỗi đau của người khác. Đó chính là vẻ đẹp mà **thời gian** không thể lấy đi.

Cuộc đời vốn không công bằng với tất cả mọi người. Nhưng cuộc đời cũng rất công bằng khi trao cho mỗi người cơ hội lựa chọn cách mình đối diện với nghịch cảnh.

Có người để nỗi đau biến mình thành gai nhọn. Có người để nỗi đau dạy mình trở thành bóng mát cho người khác nghỉ chân. Và những người mang trong

mình sự tử tế ấy thường không ồn ào. Họ lặng lẽ sống, lặng lẽ cho đi, lặng lẽ bước tiếp qua những ngày khó khăn. Giống như đóa sen giữa đầm sâu, chẳng cần khoe sắc với ai nhưng vẫn tỏa hương theo cách riêng của mình.

Nếu hôm nay bạn vẫn đang đi trên một đoạn đường nhiều bùn lầy, xin đừng vội tuyệt vọng. Bùn không phải là nơi để mắc kẹt mãi mãi. Bùn là nơi nuôi dưỡng những hạt mầm mạnh mẽ nhất. Hãy cứ sống tử tế, dù cuộc đời đôi khi chưa từng dịu dàng với bạn. Hãy cứ giữ lấy lòng nhân hậu, dù đã nhiều lần bị tổn thương. Hãy cứ bước tiếp, dù chậm một chút cũng không sao. Bởi rồi sẽ đến lúc bạn hiểu rằng, phần đẹp nhất của một đời người không phải là đã đi được bao xa, có được bao nhiêu, hay đứng ở vị trí nào. Phần đẹp nhất là sau tất cả những gì đã trải qua, trái tim vẫn còn đủ ấm để cảm thông, để bao dung để thương hơn những phận người.

Tác giả: **Ngạn Yên**